

Зашто Србија не треба да донесе резолуцију о Сребреници

Пише: Стефан Каргановић
четвртак, 18 фебруар 2010 13:54

(Реакција на текст "Јединствена прилика за поруку помирења"; Време 997)

Како сам обавештен, г. Владимир Вукчевић је правник. Нека објасни где у пресуди Међународног суда правде стоји да треба да се донесе декларација коју он тражи. Је ли то обавеза Србије или само његова лична морална препорука? Разлика постоји.

МСП је донео велики број пресуда од како је био формиран на почетку прошлог века, али ниједна од њих никада није била пропраћена сличном парламентарном резолуцијом. Земље су или поступале по диспозитиву пресуде или су, као САД у спору са Никарагвом, неповољну пресуду једноставно игнорисале. У предмету БиХ против Србије и Црне Горе суд каже да Србија нема одговорност за геноцид, али да (1) "није учинила довољно" да га у Сребреници спречи и (2) да би у склопу својих обавеза према конвенцији о геноциду требало да испоручи бегунце који су осумњичени за тај злочин. То је све. Где Вукчевић ту учитава "обавезу" усвајања некакве резолуције?

Узгред, у пресуди МСП-а не наводе се конкретне мере које су, да их је Србија 1995. предузела, могле спречити масакр бошњачких заробљеника. Међутим, чак и да је прва тачка исправна, јули 1995. је прошао и нико ништа више не може да спречи. Тај диктум је, према томе, мртво слово на папиру. Поред тога, у пресуди у предмету Крстић, пред МКТБЈ, где су сва та питања била колико-толико разматрана у оквиру подужег суђења, од знања српских власти за догађаје у Сребреници или њихове способности да на те догађаје утичу мерама спречавања – нема ни речи.

Што се друге тачке тиче, то је чисто техничко питање изручења, и оно нема везе са суштином догађаја у Сребреници нити са одговорношћу Србије за њих. Да се осумњичени крију у Шведској, коментар суда био би исти.

Зашто Србија не треба да донесе резолуцију о Сребреници

Пише: Стефан Каргановић
четвртак, 18 фебруар 2010 13:54

На страну груба манипулација материјалним (посебно форензичким) доказима код Крстића, и у свим осталим сребреничким предметима пред МКТБЈ, што Вукчевић заобилази, мада је у сваком кривичном поступку то централно питање. Али све већи број особа, које размишљају критички, међу којима се налазе судија Хашког трибунала Кристоф Флиге и водећи амерички интелектуалац Ноам Чомски, као и скоро стотину интелектуалаца који су потписали Међународни апел председнику Тадићу и посланицима Скупштине Србије против усвајања резолуције о Сребреници, доводе у питање политички инспирисану и правно неутемељену квалификацију већа у предмету Крстић да се у Сребреници догодио геноцид. Када ће се тим интелектуално напредним особама придружити и српски тужилац Вукчевић, на чијем одговорном положају способност за критичко размишљање представља прворазредну професионалну препоруку?

Ох да, да не заборавим, г. Вукчевић реагује као Алиса у Земљи чуда и у простодушној неверици поставља питање како то да "четрнаест година након Ердемовићевог признања у Србији постоји дилема о Сребреници." Одговор је једноставан. Убедљиви разлози за ту неверицу налазе се у Ердемовићевом противуречном, непоузданом и у многим појединостима невероватном сведочењу. Ердемовићеви променљиви искази приказани су у књизи бугарског аналитичара Жерминала Чивикова, *Крунски сведок*, која је пре кратког времена била објављена на српском у Београду. Обезбедићемо да та књига у најкраћем року буде достављена г. Вукчевићу у његову канцеларију.

Аутор је председник Историјског пројекта Сребреница